

Draga Lefka. 24. 5. 92.

Tu ti najisem eno mabo stvar ki
se mi je prijela, en večer premišlajoč
Mate, ki mi si zamiraj pret oči, u
mislih in u sanjah!

Večerja je končala, prehajam se
v družbi Petra. Onega Petra ki piha,
ne z belih hribov, ne z zelene doline,
na Petra z pustinja, Petra ki z svojimi
piklajimi doline uo vročino, ki se nekaj
družba zbra v pustinskem pesku.

Piha mi v obraz rajiva mi oči z peskom
z uba se sedijo kaple, debele papir senca.
Ne mari uš prenesem radni tiark sonca
se zgubla, v oblaku prahu, pustinja ga
pozira u svojo zagorelo vročino.

Obrnem se na nasprotno stran. rahajociga
sonca, in vidim kako se pucina pliska
pomurje na svoj ustajoci polčas.

A na nebu prve bleškajće zvazdo
su svetije, u naj lepšim žarku.

Malobratstvo no pa luna daje svoj
mrtvi žark, odhijev na jescena tla.

Veter se pika, ma ni reu veter,
napunjen s vracino ma veter smiraj
bol hladin. Sedim na tla na žabost
nima mehke trave ko u nasi prelepi
španski zemlji. Obnem svoj obraz
ko nebu. Vidim zvazde ki se usabo
minuto množijo, a luna se premika
na sredino svetlane poti.

Ždaj mi obraz nardunost v obraz, mibo
mi gleda, a se mišje jast nje.

U nej vidim obraz moje ljube mi ki
dalek od mene morda, u istem trenutku
gleda njemu prelepi obraz, u isto letos
duno. Mihi mi pbarajo u preteklost
vidim ko v sanjah vse lepe mi

neposrebline ure prebite skupno.
Oči mi se razirajo. Lujem po stopinji
ki se približuje, ko se bližajo na nos
mi udari en ruden duh, mi del roč mi
dišava, nekaj tako prijetnega, ko da
sedim v rajni metli. Lutim reko kako
rahlo se dotika mojih golih prsi. A
nat glavo slisim nekaj tako prijetnega
ki se približava, kaj se sprašam? na
odgovor, ustnice se dotaknejo drugih
slatkih ustnic. Ne morem bla ik opicam,
pate puljup, ot penm oi, se predramim,
roke udignem da objamem sujo tako
šeljno ljubešen, a stinem samo rahli
rak. Iskani ot tal gledam na ekli,
kam mi je pobegla ljubešen, a nimam
nobenega sledu, ko mi cho nese naidim
drugo ko prasevo, in votlo
pustujo.

Mišli mi padejo pol ure nazaj i
vidim da so bile samo sanje, lepe
statke sanje, ki so tako utripale na
moje ranjeno srce. Tri gotovo so te pol
ure ni tolklo, ma tudi mo je bilo
u dotiku drugega srca.

Ustavim i s malimi koraki se
penikam u šator ki se nahaja nekaj
ste korakov odajem od botička hje
sem prebil pol ure u sanjah želniga
sindulja. Sprem šator i se ulisem
na posteljo u mislih i u veri, da
tudi to se je v Beszjih rekah.

Le koncato in pristo to sindulje
selmo et uski nos.

Spremi naj is ma selme posbrane
in poljubo

Tvoj sa redno Franca